

Vršovice 2.10.2011

Pozdrav: Milé děti, milé sestry a milí bratři, moc vás vítám na setkání, ke kterému nás pozval Pán Bůh a my se z toho dnes chceme radovat.

Píseň: 161 sl.1 Tebe, Bože, chválíme

Introit: Hospodine, nakloň ucho, odpověz mi. Spas, můj Bože, svého služebníka, který v Tebe doufá. Ž 81,1a.2b

Píseň: 219

Modlitba: Pane Bože, máme radost, že spolu smíme být. Že jsi nám umožnil se spolu setkat, být s druhými, zajímat se o ně, těšit se ze svých radostí a potěšovat v bolestech.

Zvlášt' chceme poděkovat, že tu smíme být s Tebou. Že znovu budeme smět naslouchat příběhům o tom, že Ty o člověku víš, nezapomínáš na něj, nasloucháš mu, vedeš ho, pomáháš mu. Děkujeme, že nás ujišťuješ, že všechno to, co jsi učinil pro své svědky, nabízíš i nám i lidem kolem nás.

A tak Tě prosíme, buď tu dnes s námi, buď dnes se všemi lidmi, kteří hledají, jak žít.

Amen.

Čtení: Gn 19,1-7.12-14

Píseň: S372

Text: Gn 19,15-22

Haleluja. Jak dobré je vzdávat Hospodinu chválu, tvému jménu, Nejvyšší, pět žalmy. Haleluja. Ž 92,2

Kdysi existovalo veliké a mocné město. Bylo v něm mnoho domů, tržiště, chrám, obchody a to vše obehnané mohutnými hradbami, které nabízely bezpečí. Pojdte dál, do našeho města, je radost v něm žít - takto zvalo poutníky, kteří už byli unavení ze života potulných pastevců. Skutečně to vypadalo, že život v tomto městě je ráj na zemi. A to město se jmenovalo Sodoma.

A mnozí vstoupili. Mnozí se nechali zlákat vším tím leskem a nabídkou pohodlného života. A tak mnozí vstoupili. Ze začátku se jim tam určitě líbilo. Ale později jim začalo být úzko.

„Prosím vás, sousede, jakpak to tady ve městě chodí? U brány jsem viděl žebračku a stráž ji nechtěla pustit do města. Neměli bychom se přimluvit?“

„Ale sousede, co je to za nápady - žebračka v našem městě! Jak by to tady

za chvíli vypadalo? Však ona si za to určitě může sama. Kdyby chtěla pracovat, tak pracuje. To je tím, že jste tu nový a správně nerozumíte životu. Však uvidíte, zvyknete si, jinak to nejde.“

Někomu z toho všeho bylo smutno, říkal si - „tady přece nejde žít!“ Co takový člověk měl udělat, když se mu v Sodomě nelíbilo? No odejít, vždyť tak nemusel, nemusel žít podle pravidel Sodomy! Ale tady se ukázalo, jak podivnou moc Sodoma měla. Takový člověk, který chtěl odejít, se zvedl, vzal své věci a vydal se k bráně. Šel a šel - ale nikdo nikdy k té bráně nedošel. Jako by byla zakletá, jakoby tu byla mříž, která nikoho nepustí ze Sodomy ven.

To krásné, blyštivé, bohaté, mocné město bylo vězení. Přijalo poutníky, kteří toužili po lepším, lehčím životě a už je nikdy nepustilo ven. A ze všech obyvatel se stávali ne-lidé.

Píseň: S325

No jo, to je smutné, ale co kdyby se v Sodomě ocitl někdo, koho máme rádi? Co pak s tím? A právě toto se stalo Abrahamovi. Jeho synovec - víte, kdo je synovec? Syn bratra nebo sestry. Tak ale zpátky - Abrahamův synovec Lot se nechal zlákat životem v Sodomě. Když si měl vybrat, kde chce žít, vybral si bohatou a lákavou Sodomu.

Co s tím asi Abraham udělal. Děti, on s tím neudělal nic. S něčím takovým se těžko něco dělá. O tom, že by Abraham šel za Lotem a řekl mu - „milý synovče, tady se nedá žít, musíš pryč, jinak se z tebe stane ne-člověk“ - tak o tom v Bibli nečteme nic.

Takže je Lot ztracený? My víme o tom, že člověk ze Sodomy sám odejít nedokázal. Abraham Lota nepřemluvil. No - tak to je Lot asi vážně ztracený. Ztraceni jsou lidé, kteří se zapletli se Sodomou.

Nebo ne? „Abrahame, rozhodl jsem se, že to strašlivé vězení s názvem Sodoma zničím. Už nedovolím, aby z lidí dělala ne-lidi.“ Kdopak to na Abrahama promluvil? Pán Bůh. Pánu Bohu nebylo jedno, co se stane s lidmi. Vadilo mu, co Sodoma z lidí dělá. Že noví a noví poutníci zůstávají v Sodomě a přestávají být lidmi.

A Abraham se lekl, tak jako bychom se lekli my - „Pane Bože, ono to s tou Sodomou nebude tak hrozné. Třeba tam je docela dost lidí, kteří jsou ještě lidmi. Třeba se pleteš. Třeba je to místo k životu.“

Tak prosil Abraham a nám se to líbí. I mě se to vždycky líbilo. Ale co tedy udělat s tím vězením? Je skutečně místem k životu? Jak pomoci

Lotovi, aby se ze Sodomy dostal pryč?

Nebo má zůstat všechno tak jak je? Vždyť to třeba není tak hrozné. Uvidíme. V tuto chvíli si zazpíváme židovskou píseň, která nás uprostřed toho váhání ujistí o jedné důležité věci - že nás Pán Bůh neopouští a neopustí.

Píseň: Hošia

Jak jen pomoci Lotovi? Jak jen pomoci lidem, kteří se budou chtít ze Sodomy dostat? To musíme nějak vymyslet. Chci se vás zeptat - umí takové miminko hned chodit? Neumí. A když už je starší a zkusí se někam dostat, jak to provede? Doleze tam. Ale ono je přece jen nejlepší chodit. Jednak je to rychlejší, než tam lézt po kolenou, jednak při chůzi můžete dělat spoustu věcí rukama, mnohem výš dosáhnete. Je to prostě šikovné, když už s jistotou chodíte, je vidět, že jste starší a mnoho věcí dokážete.

Ale jak se naučit chodit? Jak se člověk učí chodit? No - může se přidržet skříní nebo židle nebo stolu. Ale co když se potřebuje dostat někam, kde cestou ten nábytek není. No pak je výborné, když tomu malému dítěti někdo podá ruku. Ono je to šikovné i tehdy, když se někam člověk bojí jít. A je to tak i mnohem později, když budete dospělí. Když vám někdo podá ruku, je to vždycky příjemné a povzbudivé.

A tohle přesně udělal Pán Bůh pro Lota. A nejen pro Lota. Pán Bůh poslal do Sodomy dva posly, kteří měli lidem, kteří by chtěli ze Sodomy pryč, pryč z toho způsobu života, podat ruku. Ale - tu nabídnutou ruku přijal jenom Lot a jeho nejbližší. Je to smutné, ale je to tak.

Ale Lota a jeho rodinu Pán Bůh zachránil. Poslové je dovedli do blízkého městečka Sóar. Abraham si mohl oddechnout. I my si můžeme oddechnout. Pán Bůh nezapomíná na člověka. Snaží se mu pomoci. Nechce ho nechat v místech jako je Sodoma. My o tom máme vědět. Pán Bůh nám podává ruku, abychom se v životě naučili chodit - tak jako malé děti. A nejen to - učí nás podávat ruce těm, kdo chodit neumějí nebo se bojí. Pán Bůh nám v tom pomáhej.

Amen.

Píseň: 176 Někdo mě vede za ruku

Přímluvná modlitba: Pane Bože, děkujeme za ujištění, že za námi přicházíš. Děkujeme, že tak pro nás otevíráš naději, že je možné žít podle Tvých přikázání, že je možné následovat Ježíše Krista po cestě

otevřenosti, odpuštění, tolerance. Děkujeme, že smíme vědět o síle modlitby, kdy Ti smíme a máme odevzdávat všechny, kteří nám leží na srdci.

Myslíme na naše školáky, na děti, které chodí do školky - prosíme, aby se jim tam líbilo, aby se těšily na děti i na učitele. Za to Tě, Pane, prosíme.

Myslíme na seniory, na ty, které sužuje nemoc. Myslíme na ses. Círmanovou, která se přestěhovala do Domova pro seniory. Myslíme na ty, kteří ztrácí síly. Za ně Tě, Pane, prosíme.

Myslíme na rodiny. Prosíme, abys je opatroval, dával jim radost ze společného života a pomáhal tam, kde přichází nedorozumění a únava. Za ně Tě, Pane, prosíme.

Prosíme, abys nás učil být svědectvím o životě, který nám nabízíš. Za to Tě, Pane, prosíme.

Prosíme za ty, které potkáváme ve všedních dnech, prosíme za vztahy, jejichž jsme součástí, prosíme, pomáhej nám i lidem kolem nás budovat jinou atmosféru v naší společnosti. Za to Tě, Pane, prosíme.

Prosíme za církev, prosíme za náš sbor. Za ně Tě, Pane, prosíme.

Vyslyš naše tiché či hlasité prosby.

Pane, voláme k Tobě jako Tvé děti: „Otče náš, jenž jsi na nebesích, posvět se jméno Tvé. Přijď království Tvé. Buď vůle Tvá jako v nebi, tak i na zemi. Chléb náš vezdejší dejž nám dnes. A odpusť nám naše viny, jakož i my odpouštíme našim viníkům. A neuveď nás v pokušení, ale zbav nás od zlého. Neboť Tvé jest království i moc i sláva na věky. Amen.“

Ohlášky:

Poslání: Pokoj vám zanechávám, svůj pokoj vám dávám; ne jako dává svět, já vám dávám. Ať se vaše srdce nechvěje a neděsí.

J 14,27

Požehnání: Hospodin je tvůj ochránce, Hospodin je ti stínem po pravici. Ve dne tě nezasáhne slunce, ani za noci měsíc. Hospodin tě ochrání ode všeho zlého, On ochrání tvůj život. Hospodin bude chránit tvé vycházení a vcházení nyní i navěky. Amen. Ž 121,5-8

Píseň: 489